

[Poul Schlüter.]

regeringen. Men vi har oplevet, hvad jeg tror er det værste, et land kan komme ud for, en alvorlig periode, hvor vi har haft en regering, der er ganske ubesluttsom.

For 4 uger siden indledte regeringen drøftelser med en række partier, hele seks var vi omkring bordet. De fem, regeringen indbød, og som stod uden for regeringen, var indstillet på at være positive og skabe en løsning, som kunne skaffe bredest tænkelig tilslutning i folketinget. Og hvor har vi haft mange møder, hvor har vi slidt, og hvor er det trist, at det frem til dette øjeblik har været forgæves, fordi regeringen har været ubesluttsom. Jeg tror ikke, det hjælper i dag at komme med lange redegørelser for, hvem der har været imødekommede på dette og hint punkt, og hvem der har strakt sig hvor vidt og alt det. Det er gammeldags, og det hjælper ikke. Vi er i denne time fælles om skammen, at vi ikke er klar med et resultat, som kan udløse tillid i befolkningen i indland og udland.

Regeringen har kun truffet én beslutning gennem disse 4 uger, og det var den beslutning, regeringen hele tiden sagde at den ikke ville træffe. Det var beslutningen om devalueringen. Sådan er det gået. Men devalueringen har understreget nødvendigheden af et samarbejde mellem partier, der ellers plejer at være modstandere.

Og så vil jeg ikke sige ret meget mere. Vi har fortsat i det konservative folkeparti den opfattelse, at vi nægter at acceptere, at der er færdigforhandlet, og at det hele skal falde på gulvet. For sker det, skal det nemlig samles op bagefter, og så bliver det værre.

Derfor appellerer vi endnu en gang til regeringen om at erkende, at den er en mindretalsregering, og skal den præstere det, regeringen bør: et resultat, så må den acceptere, at borgerlige partier skal være med til at sætte præg på slutresultatet. Vi håber stadig på et tilfredsstillende slutresultat. Hvis regeringen ikke vil bidrage til, at vi får det, så er regeringen ikke egnet til at fortsætte som regering.

Brusvang (CD):

Det er partiet centrum-demokraternes opfattelse, at det er i dette lands interesse, at der kunne være blevet skabt nogen stabilitet og nogen tillid. Derfor har vi ikke blot sigtet på at kunne være med til nogle økonomiske løsninger,

men det skulle være økonomiske løsninger, som hvilede på et politisk stabilt grundlag. Det har vi ikke på noget tidspunkt lagt skjul på. Vi har ved hver eneste forhandling, og navnlig når der har været indledt nye runder, trukket dette meget klart frem.

Da vi startede sammen med regeringen i augustforligskredsen og med de konservative, blev der også tydeligt på forespørgsel svaret fra regeringens chef, at den forhandling, der skulle finde sted, skulle finde sted på augustforligets grundlag. Det var klar politisk tale. Der var tale om, at augustforliget skulle fastholdes, og at det skulle udbygges. Senere er ambitionsniveauet jo blevet noget lavere.

Da venstre trådte ind i forhandlingerne, noget, som vi hilste velkommen, kom der for så vidt allerede dermed en lille uklarhed ind. Da venstre startede, sagde vi: det er dejligt at se venstre med ved dette bord, men vi vil gerne vide, om det har ændret noget i det grundlag, på hvilket der forhandles. Da fik vi ikke rigtig noget svar hverken fra regeringen eller fra venstre, og det vil sige, at der på det tidspunkt var lidt tvivl om, hvad grundlaget egentlig var, og hvad der var sigtet med forhandlingerne. Det beklager vi.

Fra denne talerstol blev der af venstres repræsentant for lidt siden udtalt nogle kritiske bemærkninger om dette, at man har disse møder i statsministeriet. Jeg mener ikke, det er forkert, at man har sådanne møder, men en vis kritisk bemærkning kan jeg ikke tilbageholde. Vi har haft mange sådanne møder, vi har haft særdeles lange og trættende møder af såkaldte toppolitikere og så min ringhed, og hvad er der sket? Er der sket dette, at man på disse møder har koncentreret sig om de afgørende politiske ting? Efter mit skøn er det ikke sket. Der er sket dette, at regeringen vel nok uden ond vilje i virkeligheden har begrævet sine forhandlere i bunker af detaljer.

Vi har ikke fra centrum-demokraternes side lagt skjul på, hvad vi mente skulle være løsningen, når finansieringen til sin tid skulle finde sted. Vi sagde meget klart til regeringen: vi kan ikke gå ind for en ny tidselbuket, vi mener, at den forbrugsneutrale moms må være den rette vej, og vi foreslog de 5 pct. Jeg må også sige som en lille beskeden anke over for regeringen, at det har desværre også vist sig, at der blandt de tidslere, som regeringen har lagt frem, har været nogle, som regeringen efter udvalgs-